

Eurázsia

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXII. évfolyam, 46. szám, 2018. november 16.

Mostantól Euráziát építünk, jelentette be múlt hét pénteken a miniszterelnök, némiképp váratlanul. Fél éve még *„a lélekben és kultúrában történelmi sorsközösséget alkotó Közép-Európát”* terveztük tető alá hozni, az is szép feladatnak látszott, Eurázsia építésének új ideája viszont mindent elhomályosít. Függetlenül attól, hogy ez a gondolat valójában se nem új, se nem magyar, hanem használt és orosz. Ötletgazdája Putyin, első magyar követője pedig a még szélsőjobbors korszakát élő Vona Gábor, aki egy orosz netes orgánumnak adott 2014-es interjúban vallotta be, hogy immár ő is eurázsiaiának érzi magát, s közben nyilván szemérmesen pislogott.

Persze miniszterelnökünk nem úgy eurázsiai, mint Vona volt egykoron, hanem mint Nagy Sándor vagy Dzsingisz kán, csak nekik nem jött össze. Ő majd megoldja. Birodalom, amely a Dél-kínai-tengertől az Atlanti-óceánig ér, lelki-szellemi erőközpontja a felcsúti stadion, ütere a transzeurázsiai méretre nyújtott kisvasút leend.

Építésének zászlaját a kínai és kelet-közép-európai országok jegybankelnökeinek találkozóján bontotta ki, rámutatva, hogy Magyarország és Kína hetven évvel ezelőtt létesített egymással diplomáciai kapcsolatot. *„Ez ha nem is világrekord, de előre rangsorol bennünket azon országok sorában, amelyek nem tegnap kezdték fölismerni, hogy Kínának egyszer még lesz világgazdasági és világtörténelmi jelentősége”* – mondta nyilván rezzenetlen arccal, mint mindig, amikor olyan földrengető hülyeségekkel hozakodik elő, hogy abba Árpád apánk lova is belepirul.